

kunde, til den ærede Minister for at følge ham, og jeg formaar endnu ikke at se, at jeg forstjente en Replik som den, den ærede Minister behagede at give mig, fordi jeg raadede ham til at tage noget mere venligt mod Forslaget, end han gjorde, og tilskyndede til at fremme det saa snart som muligt. Ikke desmindre takker jeg den ærede Minister for hans halvveis Løfte — jeg tør vel ikke betragte det som mere end halvveis — at man til næste Aar vil se Forslaget komme frem som Regeringsforslag, og jeg tør dritte mig til at paastaa, at mange her i denne Sal ville være enige med mig i, at en Del af de Lovarbejder, som baade nu og tidligere have foreligget for os, og som den ærede Minister henviste til at tage fat paa, godt kunde have ventet til Fordel for dette Lovforslag. Dette vilde have været et af de Forslag, der nu ligge paa vort Bord, der vilde være blevet modtaget med mest Velbillie; der er flere end jeg, der mene det, saa alvorligt tage vi denne Sag. Derfor henvendte jeg mig til den ærede Minister, som jeg gjorde, og beklager kun, hvis den ærede Minister deri har set nogen personlig Fornærmelse, thi det har i Virkeligheden ingenlunde været min Hensigt.

Judenrigsministeren (Singerslev): Net, jeg har virkelig ikke betragtet det ærede Medlems Ytringer som nogen personlig Fornærmelse, men jeg har kun ment, at det ærede Medlem gik mig nærmere end fornødent var, og jeg tvivler ingenlunde paa hans gode Villie. Hvad jeg hele Tiden har sagt, er, at jeg havde Interesse af at faae Lovforslaget frem, og jeg betegnede tydelig, at det vilde komme næste Aar fra mig, hvis det ikke blev færdigt her i Aar. Det er altsaa intet halvveis Løfte; jeg haaber nok at kunne staa ved det.

Abberg: Endstjøndt jo allerede nu en hel Række Talere have udtalt sig om det foreliggende Forslag, og der altsaa er udtalt Afstilligt af det, som jeg kunde have at sige dertil, saa finder jeg mig dog alligevel foranlediget til at fremkomme med nogle Bemærkninger. Mene det, at kunne faae samlet saa vidt muligt i en Lov alle de Bestemmelser, der vedrøre det offentlige Fattigvæsen, vil være af meget stor Betydning, og navnlig vil det være af Betydning for de kommunale Raad, der nu styre Fattigvæsenet, fordi det ikke vil kunne nægtes, og det er jo allerede udtalt, at vor nuværende Fattiglovgivning er meget indviklet og maa søges paa mange forskellige Steder og derfor vil der ikke saa saa Bryderier; man maa jo

for tilfulde at kunne bestyre et Fattigvæsen næsten være juridisk uddannet. Jeg paastømmer derfor, at den ærede Forslagsstiller har optaget alle de Bestemmelser vedrørende Fattigvæsenet, som allerede være optagne i det af Regeringen i 1874 forelagte Lovforslag, og derved holdt det i den samme Form som dette Lovforslag havde den Gang. Naagtet jeg var enig i de Bestemmelser, som det daværende Lovforslag indeholdt, og derfor ogsaa er enig i de fleste af de Bestemmelser, som nærværende Lovforslag indeholder, saa er der dog enkelte, der ere af en saadan Bessaffenhed, at jeg tror at burde udtale mig imod dem. Den Bestemmelse, som jeg anser for den Væsentligste, og som den ærede Forslagsstiller har forandret, er Bestemmelsen i Kap. 2 om Forsørgelsesstedet, hvorved Forsørgelsesrettens Erhvervelse er indskrænket fra 5 til 2 Aar. Denne Bestemmelse anser jeg i det Mindste for at være meget uheldig, og det gaar fuldstændig imod de Erfaringer, man hidtil har indhøstet her hos os. Man beghjødte jo saaledes ved Reglementet af 1803 at fastsætte Tiden for Forsørgelsesrettens Erhvervelse til 3 Aar, og efter den Tid var det, at der efter de indbundne Erfaringer indkom en Indstilling fra de ydste Stænder saa Aar efter, at disse vare traadte i Virksomhed, om at faae denne Tid forlænget fra 3 til 5 Aar, og dette skete ogsaa allerede 1839. Naar den ærede Forslagsstiller i sit Foredrag ved Indbringelse af Lovforslaget antydede, at det var begrundet i den største Indvandring fra Hertugdømmerne Slesvig og Holsten, hvor Forsørgelsesrettens Erhvervelse var knyttet til 15 Aar, saa er det ikke rigtigt. Der fandt den Gang saa godt som ingen Indvandring Sted fra Hertugdømmerne af virkelig indfødte Slesvigere eller Holstenere, og det navnlig af den Grund, at de økonomiske Forhold i Hertugdømmerne i de Aar, i og før Trediverne, vare saa langt bedre end i Kongeriget, navnlig i Sjælland, at der ingen som helst Anledning var til at forlade deres Hjemstavn for at søge herind hos os. Men derimod fandt der en stærk Udvandring Sted af Tjenestefolk til Hertugdømmerne, især fra Sjælland, baade Mandfolk og Fruentimmer, fordi Fortjenesten i Hertugdømmerne, særlig i Slesvig, var saa langt bedre end i Sjælland, og en stor Del af disse Tjenestefolk forblev i Slesvig, nedsatte sig der, og Enkelte af disse, maaste ikke saa saa, som ikke faae sig i Stand til at ernære sig, til de havde erhvervet Forsørgelsesret, maatte saa vende tilbage til Sjælland. Det var den Indvandring, der fandt Sted. Ud over denne er det ikke mig bekjendt, at der fandt nogen Indvandring